

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocad al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:

Aribau 39.

PREU DE SUSCRIPCIO:

Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger 20 rals.

LO CÓLERA EN ESPANYA.

Del Govern ab lo permís
va recorren lo país.

Quant se l' anaba campant
li surt lo doctor Ferrán.

Te amichs de Governació
y demana protecció.

Ordre seca á en Ferrán
que no vaji vacunant.

A n' aquí 'ls pagan aixís
als que fan be en 'l país.

Pero premiarán un Torero
porque mata con muy salero.

LA NOSTRA RENAIXENSA.

DESDE que en hora bona s' institui-
ren los Jochs Florals, testa que ja
avuy es una de nostras caracteris-
ticas catalanas, ha entrat nostre
poble en una via de reconcentració que dona
gust de veure.

Nostra llengua, que podia conceptuarse ol-
vidada ja en un racó de las sempre entusiastas
vilas y pobles per la integritat de la terra, par-
lada sols al voltant de la llar en las nits d' hi-
vern y sota la parra en las xafagosas horas d'es-
tiu, ha pres novament la importancia que li
requereix, y no trigarà 'l dia que la veurém,
com pertoca, regida per lleys y reglas gramati-
cals que tenen de ferla obrirse pas en cátedras
y academias, tant pera facilitar lo coneixement
dels millors temps de nostre passat, com pera
las relacions futures entre 'l poble y 'ls que pera
instruirlo ó deleytarlo escriuhen.

La historia catalana molt deu també á la in-
stitució tant felisment restaurada. Mercés á ella
s' han fet populars los bons exemples de nos-
tres legisladors, la empresa de nostres almo-
gavars y la activitat de nostres menestrals, que
ab sas lleys, sas conquistas y sos productes,
han umplertas tantas planas de gloria pera or-
gull nostre y régimen de nostres fills.

L' esperit catalá, sempre exaltat per lo que li
es propi, per més que avuy se trobi cohibit per
lleys que ab la época moderna governs acapa-
radores nos han dictadas, pera juntarnos á po-
bles quals usos y costums tant poch s' avenen
ab los nostres, lluyta seguidament pera desfo-
garse ab manifestacions que l' honrin, y aixís
com ha lograt part de sos ideals en la prempsa
y en lo teatre, travalla pera entrar en los altres
llocs ahont puga donarse á coneixer y conse-
guir aixís lo medi de ferse respectar com ho era
avans de las sangrentas épocas de la erupció dels
exércits castellans en lo nostre Principat, que
tant bé descriu Melo, lo portugués historiador
d' aquellas lluytas, en sa Historia de la guerra
de Catalunya.

Vista aquesta renaixensa, hi ha gent que 'ns
atribueixen, qualitats indignas de pobles que
viuhen en últim ters del sigle XIX, y á aqueixos
los hi devém dir que molt poch coneixen nos-
tre caràcter, que, sempre inspirantse en los
fets passats, ne treu bonas y profitosas lliçons
pera 'l pervenir, conquistant lo lloch que li co-
rrespon en lo concert de progrés y germanó
que avuy informa la vida.

No temin pas aquets esperits apocats que vo-
len fer massa lo sabi, del vol de las aspiracions
catalanas, que cap descrédit ni deshonor poden
á ells portárlshi, ans be, deurian afavorirlas
pera regositjarse en sa realisació que no deixaria
d' influir agradósament en sa vida avuy no
massa desembrassada.

Fins per alguns s' ha dit, y no solém citar
noms, pera no llensar sobre personalitats bas-
tant conegudas las poch favorables considera-
cions de nostres germans, que ja fora hora de
deturar en son vol, lo patriótic y poétich acte

que cad' any te lloch lo primer diumenge de
Maig en lo tradicional saló de la Llotja.

¡ Ah! cada vegada que havém sentit ó llegit
semblants paraulas, ditas menos per convicció,
que per odís passatjers com son los que ence-
nen las contrarietats polítiques, se 'ns ha dibui-
xat en los llavis una rialleta de conmisericò,
pensant lo poch coneixedor que son d' un
assumpto que es la millor gloria nostra, ja que
l' aném portant á bon terme ab nostras propias
forssas, no enmatllevadas á cap influencia més
ó menos poderosa y elevada.

Sempre en mitj dels llassos de germanó con-
trets ab los altres pobles, tributant homenatge
de regoneixement als poders que sabian afala-
garnos com mereixian nostres sacrificis, havém
tingut los impulsos del que veientse major d'
edat te dret á obrar com li portoca, honrant y
no fent fer cap mal paper als que per son pa-
rentiu més íntim ó amistats més profundas, te-
nen part en los seus actes regits ab bon seny y
clar judici.

Dèixin, donchs, als nostres poetas que can-
tin, que son com vàlvulas d' expansió per ahont
se desfoga 'l poble: dèixinnos seguir lo camí
emprés per nostra renaixensa y aixís podrán ad-
mirar nostres travalls, y contenirnos dintre 'ls
amples limits d' una nova literatura, avuy ja
respectada més per los forasters que per los que
viuhen á las portas de nostre Principat.

Mes si per imposicions més ó menos enutjo-
sas, tinguessim de renunciar á nostra activitat
y á nostra empresa, no duptin los hereus d'
aquells que fugiren esparverats al veure sobre
las murallas del Montjuich, á quatre més teme-
raris que valents patriotas, que en millors temps
á venir, tornarian á reverdir ufanosos los camps
ab tan amor còrrerats avuy en lo camp de la
renaixensa literaria, y á la volguda sombra que
llensarian ab sa frondositat, una altra *Honorata*
congregaria als fills de la terra, pera enfortirse
ab l' exemple la conquesta de drets y llibertats
que no poden ja borrar-se may més de la historia.

Val més la satisfacció d' una estreta de má
amiga, que la desesperació que la fuetada pro-
duheix al esclau.

D. N.

A BARCELONA.

*Poesia llegida en lo Teatro Romea per la senyoreta
Donya Elissa Mendoza y Tenorio en la nit de són be-
nefici.*

Encantada de mirarte
Y joyosa de sentirte
No puch deixar, al parlarte,
de pensar quant dech pagarte
Sent tan poch lo que puch dirte;

Que be puch, sens ferte ofensa,
Dirigirte mots, que són
Aquells ab que sent y pensa,
Mostrant sa sorpresa inmensa,
Un príncep de Calderon,

Al pensá en tu... Barcelona,
Veyente desde Madrit,
Ja 'l cor, que 'l pit m' empresona,
Glatia com papallona
Volant sobre un prat florit.

Y era que èll ja endevinava
Lo qu' aquí jo trovaria;
Lo goig pur que m' esperava.
Y 'ls recorts, que jo anyorava,
Ab l' afany ab que 'm dalia,

Perque en tu, jo, Barcelona,
Vegi 'l primer raig del sol,
Y aquí, hont ara, una corona
Ab tos aplausos se 'm dona,
Se va gronxá 'l mèu bressol.

¡ Conta donchs si desitjava
Vení' á veure algun dia!
Vers á tu' mon cor volava,
Per més que, lluny, jo 'm quedava
Allá hont l' Art me tenia.

Al últim arribá l' hora
En que 'l monstre que 'm va dur,
Que se'n diu: « Locomotora »
Aquet goig que m' enamora
Anava fèn mes segur.

Passava plans y montanyas
Ab son plomall de fumeras,
Y me deya, ab veus estranyas:
— Jo, ab l' infern en mas entranyas,
Te duré á n' al cel qu' esperas. —

Y aixís salvavam riuadas,
Y foradavam rocam;
Y comarcas, y encontradas,
Y atraus, y concas, y pradas
Travessavam com un llam,

Fins que, flonja y carmesina,
Com una rosella ufana,
Qn' entre 'l blat l' oreig inclina,
Me va di una barretina:
— Ja ets á terra catalana.

Y era cert: á cada banda
Del continuat muraldal,
Que tè lo tren per miranda,
Las pagesas feyan randa
De las portas al brancal.

Veya la enramada estesa
De tos ròures d' amplas socas,
Y, umplintme 'l cor de sorpresa,
La ferèstega grandesa
De tas llegendarias rocas,

Que tu, en ta passada historia
Tens per gosar, com es lley,
De ta grandesa en memoria,
Una corona de gloria
Y una superbia de rey,

Per ço jo, qu' així ho sabia
Mirava en las aspadadas
Penyas ahont l' erbam floria
Com lo raig del sol relluhia
Sobre 'l capell dels Moncadas

Y 'm semblava de la terra
Senti 'l corn pe'ls xaragalls,
Y, rodolant per la serra,
Enginys y carros de guerra,
Y cavallers y cavalls;

Mentres que, alegres y francas,
Blanquejant pe' l serral
Com del admetllé en las brancas,
Noyas ab caputxas blanques
Feya cixí 'l toch matinal,

Y á mida que, venint, veyia
Las flors que l' Abril obria,
Puig Primavera sonreya:
Jo, enamorantmen, ja 'm creya
Que lo mèu front las cenyia.

Blancas, blavas ó vermellas,
Distrayent del cor lo dol
Las veyia com maravellas,
Qu' eran flors fillas d' aquellas
Qu' havia vist en mon bressol,

Y quan, volant, las voltavan
L' abella y la papallona,
Mos ulls, que se 'n namoravan,
Se creyan que las trenavan
Per fermen una corona.

Deliris! Somni d' artista
Que en tot mira 'l seu anhel;
Il·lusió, que 's desfá trista
Com en pluja á nostra vista,
Se desfá voyram del cel.

¡ Pensá jo en que Barcelona
Me pogués á mi donar
De sas flors una corona!...
¡ D' aquestas flors qu' ella dona
Als fills ab que 's sab honrar!

¡ La mare de tants artistes
Y tans poetas y pintors,
Tindrà per premdas may vistas
Las que jo sols crech conquistas
Petitas del mèu esforç?

¡ Val tant la senzilla cópia
Del pur amor que fascina
Com en si la passió propia
Qu' es la més hermosa utopia
Qu' ha fet real la má divina?

¡ Lo cristall de la Llacuna
Que lo inmens del cel retrata,
Val los astres y la lluna
Y lo sol, quan surt tot d' una
Com globo d' or y escarlata?

¡ Per fidel mirall que siga,
só jo res més qu' un mirall!
¡ Paper hon la seda 's lliga,
Quan la seda se 'n deslliga
Es res més qu' un encetall?

¡ Si una mare prega y plora
Gemega y clama y sospira,
Y somnia, y veu, y adora
Delirant, al fill qu' anyora;
Val la artista que la mira

Y com mirall la retrata,
Ni lo foch de sa fé pura,
Ni 'l dolor cruel que la mata,
Ni lo doll d' amor qu' esclata
De la font de sa amargura?

No. Jo, llach, regaró, ó gota
D' aigua clara y cristallina
Ni una flor tinch de mi á sota
Ni un polsim guardo de tota

La pols del sol que il·lumina,
Y si may, mas flors preuhadas
Toquéu; ab sorpresa ruda
Sols treuréu las mans mulladas
Com de llágrimas ploradas
Per una il·lusió perduda.

Lo fons bell de la Llacuna
No es rich com lo fons del mar.
Tambè 'l mar te la fortuna
De podé 'l sol y la lluna
Y 'ls astres enmirallar.

Mes, quan res retrata, á dins
Del rocam, guarda entre esberlas;
Tenint algas per coixins,
Ulls que 's clouhen tancant perlas,
Y rams d'arbres coralins.

Jo, si enmirallo la gloria
De Breton, Cano y Ayala;
Y á n' en Tamayo memoria
Y á n' Hartzembusch, il·lusoria
Vida puch dar, fentne gala;

Sè que no tinch la fortuna
De dar tresors com la mar,
Y que sols, com la Llacuna,
Sas glorias una per una
Tot mon fons enmirallar,

Tu ho sabs aixís Barcelona,
Y, ab tot y saberho, 'm trenas
De tas flors una corona:
La corona que se 'm dona
De flors me lliga ab cadenas.

Que si he tingut la fortuna
De talents enmirallar,
Que són astres sol y lluna,
Y has cregut, sent jo Llacuna,
Que tinch perlas com la mar;

Mercès mes de cor te dono,
Quan tant mes de il·lusió sia
La corona ab que 'm corono...
Si es error, com no 'l perdono
Si m'umpla 'l cor d'alegria!...

Veig la garlanda trenada
Ab rosas de tos rosers,
Ab clavells de ta encontrada
Y ab tas flors de la enramada
Que ombreja los tèus vergers.

Blancas, blavas ó vermellas,
Distrayent del cor lo dol,
Las miro com maravellas,
Que son flors fillas d'aquellas
que veyá jo en mon bressol.

Oh! Jo 'l junt de sas bellesas
Vull lluhir ab ergull real
De tos jardins essent presas.
Com lluhian tas contesas
Ab sa corona comtal,

Lo lluheixo; ja que se'm dona
Com recort d'un poble brau,
Y per dir: 'Oh Barcelona!
Que tinch flors de la corona
D'en Fortuny y n' Aribau.

FREDERICH SOLER (Pitarra).

¡TANCADA!

Si encara l'estimo, no pot pas estranyarse al advertir que fou lo primer ser que impresioná ma fantasia.

La vaig fer meva ab pocas rahons y menos paraulas perque jo, (mal m'està 'l dirho), tinch una tisis que 's recomana sense cap clase d'alabansa y mos ulls en particular parlan tots sols; ells foren com si diguessen l'esqué ab que vaig engrillonarla.

La pobre, avuy deu migrarse sense ma companyia; la varen tancar y á mi 'm falta lo mellor pera poderla segrestar com l'hi havia promés: ni tinch 25 anys ni diners pera ferho.

¡Pobreta! Tant falaguera y bufona.

La coneguí á Castellar surtint del ball d'any, á l'hora aquella en que 'l Sol ja de posta, fà apareixer trist y melancólich tot quant tenyeix.

La trobí tant esqueyenta y hermosa que la vareig estimar de moment. Com si ella conegués lo que en mon pit succehia, tot eran miradas y alguna que altre rialleta pera mi. Aquell dia, pera complauremos desitjos no havia de parar may de riurer perque al ferho, ensenyaba dos rengles de dents tant blancas y pulidas, que no vull compararlas á perlas perque ja es massa, lo suficient pera no ser canyula; baixeta com á mi m'agradan per alló de que en lo pot petit hi ha la bona confitura; tenia un caminar tant saleros y sandunguero que 'n fi, vaja, me va fer donar una volta 'l cervell fentme jurar que habia de ser meva.

Com ni de quina manera vareig arreglarmelas, no ho vull dir, en primer lloch, perque no interesa á ningú y en segon perque no desitjo propalar en

públich malas doctrinas. Será prou lo dir que al cap de vint dias me l'emportava camí avall de Barcelona mes content que un gos en un os.

D'aixó, fà un any; un any, que 'm viscut tots dos plegats estrenyent cada dia més nostres llassos de carinyo, pero com tot té fi en aqueix mon, ma felicitat havia també de finir.

Fá poch dias sorti de casa de bon mati y no torná més. Lo primer pensament que vaig tenir, fou calumniar á un amich méu que la rondava molt y l'hi feya moltes caricias, pero avuy per ma desgracia he sapigut la veritat de la cosa.

Me l'han tancada, y es inútil tota clase de passos ni gestions que fassi; si no pago, no me la volen tornar.

Lo bando ho canta prou clar: «*Todo perro que discurre: ...etc. etc. etc.*

¡Pobre Faluga!

J. H. C.

No hi ha rés que fassi comprendre més lo valor de la vida que las obligaciones periódicas que un hom s'imposa. Arriva l'hora de cumplirlas y es gran la sorpresa que causa lo sapiguer que ja han passat tants dias.

Per aixó avuy m'ha omplert d'esglay la visita del aprenent de la imprenta que venia á buscarme la revista. Me semblava que era ahir que havia entregat la anterior, pero no obstant m'he confessat vensut y la evidencia dels vuit dias passats m'ha fet veure que viviam ab molta pressa. ¡Cóm nos fém vells! Sort que de tant en tant venen á distreurens recorts agradables, com aquell oreig que á estonas ve á atemperarnos la calor d'aquets dias. ¡Y vegin si 'n dech haver patit de calor corrent de l'un teatre al altre! He anat á tots menos al Odeon. Allí sí que no m'hi farán anar ni arrastrantmi; y que 'm dispensi lo senyor Piquet, que per més que diga que en lo seu teatre hi ha quinze balcones y finestras oberts, no 'm convencerá pas. ¡Qui m'assegura que per tréurem la calor no 'm ocasionés una pulmonia!

Al Ribas lo senyor Catalina vá fe 'l seu benefici ab la comedia *La ley del mundo*, escrita expressament pera ell (á aixó d'escriure expressament pera 'ls actors ja 'n parlaré un altre dia). La funció se vegé molt concorreguda y tots los que hi prengueren part foren aplaudits, especialment lo beneficiat que alcansá una ovació justissima y no ho dihém perque 'ns vagi dedicar la funció als de la premsa, sino perque s'ho vá mereixe.

Al final del tercer acte no varen escassejarse 'ls aplausos, lo teló vá tenir d'axecarse deu ó dotse vegadas seguidas, la escena vá quedá cuberta per infinitat de coronas, flors y rams de llorer y van serli entregats gran número de regalos alguns de molt valor.

Lo dimars al Espanyol lo senyor Vico va donar la primera representació del drama castellá del poeta catalá senyor Soler, *El cercado ageno*, la obra que ja la coneixiam, te pensaments molts brillants y escenas molt ben acabadas.

'Ls actors que hi prengueren part, á escepció d'en Vico y la senyora Cirera, ho varen fer molt malament, pero no obstant l'obra 's salva y agradá molt al públich qu'entussiasmat vá fer aixecar lo teló quatre vegadas cridant l'autor.

Al Tivoli van passant ab las sarsuelas vistas y revistas, com *La Diva* que ja porta cent representacions.

Avuy la senyora Montañes, pera benefici seu, fà lo primer acte de *La Mascota* y 'l segon de *Niniche*, estreno *Medidas sanitarias* (del senyor Romero Ro-

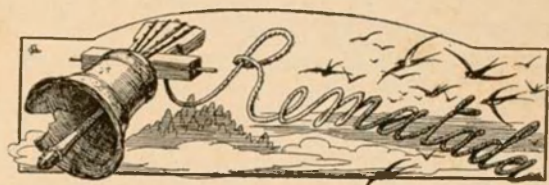
bledo ó del senyor Villaverde?) y acaba la funció ab lo jugueta catalá *Gracia en Sant Gervasi*, que Deu li tinga en compte á la beneficiada y que nosaltres li aghrim molt, no perque sia una obra colossal, sino perque es catalana.

A Novetats nos entretenen ab *Los sobrinos del capitán Grant*, sense que logrin esborrar la memoria de la disolta companyia bufa del senyor Arderius.

Anava á tancar la revista sense parlarloshi del Bon Retiro y del Circo Ecuestre, pero un tenor vehi meu que en aquest moment baladreja (y no cito l'hora ni 'l dia perque no para may) me recorda que en aquell teatre segueixen essent tan gats com sempre. Mes val pëndresho á broma. D'aquí endavant aniré á sentirlos desde fora y aixís m'estalviaré de véurels.

Los germans Gillenos, clowns músichs que debutaren al Circo del senyor Alegria, m'agradan més que 'ls Macarronis que encara no son fora. Un gitano l'altra nit, deya al sentir á aquets cantar lo *duo dels gats*: Si jo pogués arreplegar aquesta gata ja li faria passar los marramaus. En quant al funámbul Mr. Hespious, fà com lo govern, s'aguanta per un fil.

BERNAT PESCAIRE.

Diumenge passat no van poguer ter toros perque no va arribar á temps lo matador Mazzantini.

Encara hi ha Providencia, diriam si fossem de la crosta de baix.

Per l'Agost comensará un certámen que durará mitj any.

No s'entusiasmin pas los poetas, ni 's preparin las reynas de las festas (ni las de dias de feyna). Lo certámen será entre el gas y la electricitat.

Per lo qual no 'n patirá res la literatura. A no ser que 'l senyor Gomila s'entussiasmi y escriga algun poema.

Nos han dit que dintre poch pendrá estat de matrimoni lo simpatich propagandista Tudury.

Sabém també que varis amichs del difunt, recullen cacao per los gastos de casori. (Crech que importan vint y cinch pessetas).

Nos dol véure 'n Tudury dintre 'l gremi dels casats perque la *mossegada* será com aquells bóchs Mú-nich que despatxa en Cambrinus y que costan dos ralets.

Diu un diari local que 'l mati del diumenje últim se senti un foch granejat en la montanya de Montjuich.

Y anyadeix que 'n aquestos dias de noticias alarmants no se 'n vol fer eco, perque després resultan sense fundament.

Nó; home, nó: la seva noticia no es sense fundament, lo qu' es ignocenta.

¿Qué nó sap que cada diumenje, mati y tarda, hi há tiro de coloms á la montanya de Montjuich?...

S'ha descubert un diposit de goma á la cantonada de can Llibre.

Entre dos concurrents á una sessió del Ajuntament:

—¿Perqué no han incapacitat al impresor senyor Henrich?

Preguntiu al llibreter senyor Puig.

Avuy y demà farán salva.
Aixís son moltes coses d' Espanya.
Gran soroll pera res, pera fer una mica de fum.

Una altra anècdota d' aquells.

Diu que quan lo rey va anar á Romea, regalà un puro al senyor Gaset, y aquet, ab una emosió, incomprensible en un empresari que està en lo secret de tots los efectes teatrals, exclamà:

— Gracias, senyor, lo fumaré toda mi vida?

Un amich nostre, que no vol ser *blanch* de cap injustícia s' estranyava perque als dias de festa, lo tranvia de circunvalació puja los preus del passatge:

— Home, molt natural, varen respóndreli, pera explotar més als pobres que es l' únich dia que poden aprofitarsen.

L' altre dia buscavan lo lloch ahont fou colocada la primera pedra pera 'l monument á Clavé, per veure si havia crescut per ella mateixa ja que sembla que ningú se 'n recorda.

No la varen sapiguer trovar en lloch y aixó 'ns fa presumir que 's deu haver ficat á las entranyas de la terra avergonyida del oblit en que 's té'l monument.

¿Qué fa donchs la comissió nombrada pera aixecarlo?

L' altre dia deya *El Diluvio* que á la mar vella s' hi banyan animals. ¡Y tants redactors d' aquet diari que hi concorren!

Lo cotxero Sr. Francisquet, encara continúa posant los cotxes arreglats al carrer, com si fés exercici de bateig, de casament y de mort.

Es á dir que ni las excitacions de la premsa ni 'ls clams dels veïns, han conseguit cridar la atenció de la autoritat pera que manés cessar l' abús.

¡Es clar, com que es lo cotxero del municipi! Te carta blanca pera molestar als industrials d' aprop de casa seva y pera posar en ridicul als municipals que no s' atreveixen á dirli res, y pera donar á Barcelona l' aspecte de poblet.

Aplaudim la idea d' un periódich que proposa que 's escombrin á la matinada los carrers de Barcelona.

No hi ha res que fassi més brut ni més deixat que rentarse la cara després d' haverse vestit.

A San Feliu de Guixols encara hi fan *La terra de Xauxa. El sitio de Girona*, etc. del senyor Molgosa.

¿Y donchs que no hi ha patatas per aquella terra?

A Sevilla corren molts bitllets de Banch falsos.

Deuhen esser de la única classe que n' existeixen, perque nosaltres fa temps que no n' hem vistos de bons.

Diumenge passat va posarse la primera pedra de la nova iglesia que s' ha d' aixecar (aixís ó diu *La Renaixensa*), en l' ensanxe, al costat de la casa dels Misioyers de San Vicens de Paul.

Més valdria que fessen un convent de tot l' ensanxe y aixís s' acabaria de una vegada.

A un tocinayre trempat
que cada nit fa comedia,
un qu' escrigué una tragedia
li vá dirli molt salat:
— Si á ferla fé 'm determino
que no 'm daré peu, vosté?...
— Prou que sí, — l' altre digué:
— Li daré peu de tocino.

Lo Rector de nostra Universitat, senyor Casanyas, en un dels patis que la seva habitació dona,

hi ha fet colocar unas cortinas en las arcadas, pero ab un mal gust que fins ellas mateixas sembla que s' avergonyixin de serhi perque s' arronsan.

Home, home; no 'l creya tant de broma.

¿Que no hi ha terrat en l' edifici per estendri la roba?

¿Que dirán los visitans quan s' adonguin d' aquells llenols?...

Tréguilas, home, tréguilas, que fan riure.

PALPITACIONES: se titula
un tomet molt elegant
que dintre poch, la llúm pública
veurá en aquesta Ciutat.

Conté bonicas lletretas,
poesias xispejants,
també versos d' aquells sérios,
epigramas y cantars.

Encabessan las poesias
dibuixos molt acabats
d' en Mestres y d' en Carrasco,
Llorens y Riu y altres tants
pintors de *primo-cartel-lo*
y de nóm acreditat.

Es escrit d' en Figuerola
y Aldrofeu, nostre company,
á qui augurém un bon éxit
sense pó d' equivocans.

No cal que 'ls diga no més
que ab tot y l' ben presentat
será quasi bé d' estranquis
puig valdrá no més dos rals.

Ab aixó are ja ho saben,
vajanthi prest á compral
y después d' habel llegit
ja 'm dirán que 'ls ha semblat.

Aquest anunci és de « *El Diluvio*. »

El último viernes se extravió un perro de terranova negro, con un ramo en la cola; la persona que lo haya encontrado se le darán las gracias y una gratificación. Dirigirse, etc. etc.

¿Con un ramo en la cola?...

Jó si trovaba 'l gós fora després; á més de no admetre las gracias ni la gratificació, al autor del anunci, que deu sé l' amo del gós, li daría 'l ram de la quia.

Sent de la Junta de Sanitat l' olorósissim senyor don Joseph Maria de Llauder, director del *Correo Catalán*, ja espero veure l' milló dia com proposa la desinfecció de las clavegueras ab incens.

Un matrimoni d' aquestos que sempre disputan; la senyora está embrassada, no vol esse contradida en res. Després d' haber convingut los dos en que será un noy:

— Te dich que 'l noy será rós!

— Y jo 't dich que será moreno!

— Bueno. no disputém. Será la meytat de cada coló.

Paraulas d' un metje.

— Creguin qu' estich aburrit de la méva professió. Tot cansa; hi ha dias que no trovo gust ni en tallar una cama.

Deya un filosofh tronat y magre:

— La vida és un convit.

— Sí, — va contestar un miránsel — pero vosté hi déu fer de mosso.

Deya un dia á casa meva
un geperut sens fer broma:
— ¿Es cert que Déu va fé al home
á imatge y semblansa seva?

S. ALSINO CLÓS.

Qu' era un artista afamat,
deya sempre don Joan:
¡y á fé deya gran vritat
puig que 's moria de fam!

JULIA CARCASSÓ.

XARADAS.

Hi ha una nena molt total
de que un dos li fa l' amor;
y ella diu que may son cor
lo donará á cap malalt;
puig que si be d' ell s' aparta
es pél motiu que coneix:
y es que fa temps que pateix
de *tercera-prima-quarta*.

J. PRATS Y N.

Ma primera es animal,
ma segona es alegria
y l' total, amat lector,
animal de molta estima.

J. A. Y.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.
.
.
.
.

Omplir aquestos pichs en números que llegits horizontal, vertical y diagonalment dónguin per resultat 24.

Las soluciones en el número próximo.

A lo insertat en lo número anterior.

ENDEVINALLA: Paraygua. — XARADA: Catarina.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas, endevinallas, etc., dignas d' insertarse, 'ls catalanistas Pere Freixa, Aretnabal, M. Gardó, J. Asinatals y Ramon Senat.

Los demás que nos mencionan no serveixen.

A. Rossell. Arreglat, aprofitaré alguna cosa. — R. Havém entregat los dibuixos al director artístich. — Roman Romá. Molt be. — Camilo Valls, Gracias. — August Boix. Hi anirá un cuento é intríngolis y el rombo. — Pau Piu. Está molt ben versificada, pero hi falta sal. — A. Arnall. L' un epigrama pot passá, l' altre es molt dolent. — Joaquim Ainé. R. Passi per la redacció de sinch á sis. — Arrel de Roure. Es massa llarga; fassí alguna cosa curta y la insertaré. — Just. 'Ls Cassos no serveixen perque temém lo contagi. — A. Tolrá. Moltes gracias. — Bara y Lluerna. Miraré de complaurels.

Barcelona: Tipo-lit. de C. VERDAGUER, Lluí y Cerdà Ensanxe.